

Тутуноберачите

На кантар студен со туч го мерат
а можат ли да го измерат
нашиов тутун — нашава мака
нашара солена пот!

Од темни зори на утрини летни
до никоа доба на вечери зимни
тој гладно пие тагата наша
и потта и крвта и снагата ни.
Жолт — жолти прави лицата бледни
и жолта гостинка у градите носи.

По утрини росни, по мугрите пресни
наведени ничкум по полињата родни
зачмаени ние го береме.

Лист по лист кини
лист по лист нижи
лист по лист превртуј, притискај,
лист по лист милно, таговно реди:
и на долга вiza од капки пот
и надеж со клетва и зелена јад,
со корав поглед на очите матни
по крeвките лисја жолтозлатни
пригаска горка на живот клет
навижи безгласна а така јасна.

Та незнаш ли?

Денот ли дојде тој да се мери —
мерка му нема, а в градите длаби
без да се запре, без дно да најде
не тага а клетва, и в очите матни
и не сакајќи сама се дига
фуријата.

Кантарот носи лисјето златно
а в гради луто далгите беснат
на жолтата мака - на жолтиот тутун
на жолтата пот на раците ни!